

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/82/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123425638
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Nina Dubovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6123425638.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Niny Dubovskej a členiek senátu Mgr. Adely Unčovskej a JUDr. Zuzany Kučerovej, v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., IČO: 50 496 166, so sídlom Tolstého 1201/20, Žilina, právne zast. ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., IČO: 36 864 455, so sídlom Tolstého 1201/20, Žilina, proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, o zaplatenie 169,24 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č.k. 51C/1/2024-147 zo dňa 06.11.2024 v znení opravného uznesenia č.k. 51C/1/2024-190 zo dňa 30.04.2025, takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobca **m á** proti žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 169,24 eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne zo sumy 169,24 eur od 20.07.2023 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil ust. § 1 ods. 1, § 4 ods. 1 a 4, § 11 ods. 7 a 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“), ust. § 524 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), a vecne tým, že predmetom sporu bola postúpená pohľadávka poškodeného Juraja Jalču (ďalej len „poškodený“) na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 16.06.2023 (ďalej len „Zmluva o postúpení pohľadávky“) za prenájom náhradného motorového vozidla podľa Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 679/2023 zo dňa 08.06.2023 (ďalej len „Zmluva o nájme náhradného vozidla“), na základe ktorej prenajal žalobca poškodenému motorové vozidlo značky Nissan Micra (ďalej len „náhradné motorové vozidlo“) po dobu opravy motorového vozidla poškodeného (ďalej len „poškodené motorové vozidlo“) ako následku dopravnej nehody dňa 12.05.2023 v Košiciach, pri ktorej bola spôsobená škoda na poškodenom motorovom vozidle prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovaného (ďalej len „dopravná nehoda“). Po ukončení nájmu vystavil žalobca poškodenému faktúru na sumu 480 eur za 9 dní užívania náhradného motorového vozidla, ktorú pohľadávku voči žalovanému poškodený odplatne postúpil na žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky. Žalovaný ukončil šetrenie poisťnej udalosti dňa 04.07.2023, pričom pohľadávku žalobcu krátil z dôvodu neprimerane vysokej ceny za prenájom náhradného motorového vozidla a poskytol poisťné plnenie vo výške 310,80 eur (31,20 eur/deň). Súd prvej inštancie porovnal cenníky predložené

stranami sporu a dospel k záveru, že žalovaný predložil cenníky vozidiel, ktoré neboli porovnateľné s poškodeným motorovým vozidlom Nissan Qashqai, nakoľko ide o SUV, a žalovaný predložil cenníky vozidiel nižšej strednej triedy. Poškodený si prenajal tiež vozidlo nižšej triedy než je SUV, ale bolo to vozidlo rovnakej značky ako poškodené motorové vozidlo. Súd prvej inštancie poukázal na to, že ak by si poškodený prenajal SUV, cena za prenájom náhradného motorového vozidla by bola ešte vyššia, preto bola cena za prenájom náhradného motorového vozidla (vo výške 50 eur/deň) primeranou vo vzťahu k poškodenému motorovému vozidlu. Súd prvej inštancie skonštatoval, že poškodený nemá zákonnú povinnosť hľadať najlacnejší prenájom motorového vozidla a nie je na mieste ani poukazovať na zásadu „neminem ledere“, ktorej účel žalovaný vytrháva z kontextu rovnako, ako závery iných súdov. Súd prvej inštancie neprihliadal na argumentáciu žalovaného, ktorý až na pojednávaní voči žalobcovi namietol jeho aktívnu vecnú legitímáciu a skutočnosť, že žalobca nepreukázal úhradu faktúry za prenájom náhradného motorového vozidla. Žalovaný túto argumentáciu nepoužil v rámci uplatňovania zákonnej koncentrácie konania a navyše ju súd prvej inštancie považoval za účelovú obranu, ktorú žalovaný používa aj v iných obdobných sporoch a v súvislosti s tým súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/24/2020 zo dňa 27.03.2020. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalovaný ukončil šetrenie poisťnej udalosti dňa 04.07.2023, splatnosť faktúry na sumu 480,04 eur bola dňa 01.07.2023, pričom uplynutím 15 dní od šetrenia poisťnej udalosti sa žalovaný dostal do omeškania s úhradou žalovanej pohľadávky v sume 169,24 eur, čo bolo dňa 19.07.2023, teda omeškanie žalovaného nastalo dňa 20.07.2023 a úrok z omeškania predstavoval ku dňu omeškania dvojnásobok základnej úrokovej sadzby ECB, teda 9 % ročne. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa zásady úspechu vyjadrenej v ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, t.j. z dôvodov, že súd nesprávny procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a navrhol odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a prizná žalovanému nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v rozsahu 100 %, resp. aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Žalovaný mal za to, že zo strany súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, keď sa v rámci odôvodnenia rozsudku riadne nevysporiadal s argumentáciou žalovaného týkajúcou sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, ktorú súd skúma ex offa bez ohľadu na to, či to niektorá zo strán namieta alebo nie a v súvislosti s tým poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) zo dňa 16.12.2014, č.k. III. ÚS 266/2014-27 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) zo dňa 29.06.2010, sp. zn. 2Cdo/205/2009. Odôvodnenie napadnutého rozsudku podľa žalovaného nekorešponduje s tým, že súd prvej inštancie umožnil žalovanému na pojednávaní predniesť jeho argumentáciu ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, následne pojednávanie odročil, aby strany sporu v rámci sudcovskej lehoty doložili judikatúru, na ktorú na pojednávaní poukazovali. Žalovaný v rámci 15-dňovej lehoty doložil judikatúru spolu s vyjadrením zo dňa 17.06.2024, kde bližšie špecifikoval námietku nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Vzhľadom na skúmanie vecnej legitímácie strán sporu ex offa žalovaný namietal argumentáciu súdu prvej inštancie, že ide zo strany žalovaného o účelovú obranu, akú má používať aj v iných obdobných sporoch, pretože bolo povinnosťou súdu prvej inštancie sa riadne vysporiadať s otázkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Judikatúra krajských súdov, na ktorú poukazoval žalobca a podľa ktorej mal byť žalobca subjektom aktívne vecne legitimovaným v obdobných sporoch, bola podľa žalovaného v rozpore s judikatúrou NS SR napr. v otázke inštitútu započítania a žalovanému nebolo známe, že by sa malo jednať o ustálenú súdnu prax najvyšších súdnych autorít o tom, že žalobca by mal byť aktívne vecne legitimovaným v obdobných sporoch a od ktorej by sa súd prvej inštancie či odvolací súd nemohli odchýliť. Z uvedeného mal žalovaný za to, že nakoľko sa súd prvej inštancie riadne nevysporiadal z otázkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivé súdne konanie podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Žalovaný v odvolaní namietal aj to, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca je aktívne vecne legitimovaným, keď pohľadávka poškodeného voči žalovanému bola na žalobcu zmluvne postúpená a opäť zopakoval, že neboli splnené zákonné podmienky vyplývajúce z ust. § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. v spojení s ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka na vznik pohľadávky poškodeného voči žalovanému

ako poisťovateľovi na náhradu škody v súvislosti s prenájom náhradného motorového vozidla. Podľa žalovaného ak dlžník nezaplatil dlžnú čiastku svojmu veriteľovi, nemohol úspešne uplatniť nárok na ich náhradu z titulu zodpovednej tretej osoby za škodu, pretože mu škoda zatiaľ nevznikla a samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi, ani súdne rozhodnutie o povinnosti dlžníka zaplatiť dlh, nie je totiž skutočnou škodou ani ušľým ziskom (rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/92/2018 zo dňa 18.12.2018). Žalovaný poukázal na to, že je potrebné rozlišovať medzi nárokom na náhradu škody v súvislosti s poškodením motorového vozidla a nárokom na náhradu škody v súvislosti s prenájom náhradného motorového vozidla, pretože ide o nároky rozdielnej povahy a rozdielny je aj okamih, kedy nároky vznikajú. Pri poškodení motorového vozidla (veci) sa v okamihu vzniku škodovej udalosti znižuje hodnota veci a škoda spočíva v rozdiel medzi všeobecnou hodnotou vozidla pred dopravnou nehodou a jeho zníženou hodnotou po dopravnej nehode (nie je podstatné, či si poškodený nechá poškodené motorové vozidlo opraviť). Pri náhrade škody v súvislosti s prenájom náhradného motorového vozidla sa škoda odvodzuje od dočasnej nemožnosti poškodeného používať počas doby opravy jeho poškodené motorové vozidlo a škoda tu poškodenému vzniká až momentom zaplatenia nájomného za prenájom náhradného motorového vozidla (Najvyšší súd Českej republiky (ďalej len „NS ČR“) v rozhodnutí zo dňa 28.02.2017, sp. zn. 25Cdo 3019/2015), teda škoda by poškodenému vznikla až zaplatením faktúry za prenájom náhradného motorového vozidla. Preto podľa žalovaného pokiaľ dlžník nezaplatil dlžnú čiastku svojmu veriteľovi, nemohol úspešne uplatniť nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájom náhradného vozidla z titulu zodpovednosti tretej osoby, pretože mu žiadna škoda nevznikla. Z listinných dôkazov podľa žalovaného vyplýva, že poškodený faktúru za prenájom náhradného motorového vozidla nikdy neuhradil a v čase podpisu Zmluvy o postúpení pohľadávky neexistovala žiadna škoda v súvislosti s prenájom náhradného motorového vozidla. Poškodený tak fakticky pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky mal voči žalobcovi len nesplnený záväzok na úhradu nájomného za prenájom náhradného motorového vozidla z titulu nájomného záväzkového vzťahu existujúceho medzi nimi. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na uznesenie NS SR zo dňa 21.12.2009, sp. zn. 4M Cdo23/2008, z ktorého vyplýva, že skutočnú škodu nemožno priznať do budúcnosti ako ujmu, ktorá ešte len prípadne vznikne a mal za to, že pohľadávka poškodeného voči žalobcovi na odplatu za postúpenie v zmysle bodu 4 Zmluvy o postúpení pohľadávky nebola ani započítateľná a ak by aj došlo k započítaniu, tak v dôsledku právneho úkonu započítania podľa bodu 5 Zmluvy o postúpení pohľadávky by poškodenému nemohla vzniknúť žiadna skutočná škoda v súvislosti s prenájom náhradného motorového vozidla. Žalovaný poukázal na to, že inštitút započítania je len právny konštrukt, resp. právna fikcia, pri ktorej nedochádza k žiadnemu skutočnému (reálnemu) plneniu, resp. nedochádza k žiadnej úhrade faktúry za prenájom náhradného motorového vozidla a k vzniku ujmy v majetkovej sfére poškodeného, ale dochádza len k zániku započítavaných pohľadávok a im zodpovedajúcim nesplneným záväzkom (uznesenie NS SR zo dňa 27.10.2021, sp. zn. 5Obdo/84/2020, rozhodnutie ÚS SR zo dňa 23.05.2013, spis. zn. IV. ÚS 275/2013). Žalovaný uzavrel, že právny úkon započítania nemožno považovať za inú formu splnenia dlhu, ale za spôsob zániku nesplneného záväzku, pri ktorom dvojité plnenie odpadá, a preto právnu formu úpravy splnenia dlhu nemožno použiť na započítanie pohľadávok (rozhodnutie NS SR zo dňa 23.08.2023, sp. zn. 4Obdo/30/2022). Zmluvu o postúpení pohľadávky tak možno podľa žalovaného považovať za absolútne neplatný právny úkon, ktorý nemohol nikdy vyvolať žiadne právne účinky.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 02.12.2024 a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie navrhoval odvolacím súdom potvrdiť a priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaným prezentované odvolacie dôvody považoval žalobca za neopodstatnené a zavádzajúce, nakoľko súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočne zaoberal spornými skutočnosťami, argumentáciou a dôkazmi strán, pričom jednotlivé dôkazy a námietky strán sporu vyhodnotil podľa svojej úvahy, vysporiadal sa so skutkovými a právnymi okolnosťami žalobcom uplatneného nároku a skutočnosť, že sa nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv žalovaného, nezakladá automaticky záver o nesprávnosti týchto skutkových zistení. Nespokojnosť odvolateľa s hodnotením priebehu a výsledku konania a s právnym posúdením súdom prvej inštancie v rámci rozhodnutia o peňažnom nároku, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, netvorí opodstatnený dôvod odvolania. Odôvodnenie napadnutého rozsudku bolo podľa žalobcu stručné a objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia a postačuje na záver o tom, že bolo plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Pokiaľ žalovaný namietal nesprávne právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie v súvislosti s aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcu, či údajnú neplatnosť postúpenia pohľadávky, považoval žalobca úvahy žalovaného za absurdné a nelogické, nakoľko v zmysle jeho tvrdení by neexistovala žiadna škoda na strane poškodeného ani v prípade, ak by k úhrade faktúry za

prenájom motorového vozidla došlo jej zaplatením. Procesná obrana žalovaného bola v rozpore s jeho vlastným postupom šetrenia poisťnej udalosti, keďže sám žalovaný postúpenú pohľadávku čiastočne splnil a až následne spochybňoval aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu a nedôvodnosť započítania pohľadávok. Žalobca mal za to, že v danom prípade boli naplnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri zohľadnení povahy postúpenej pohľadávky, ktorá sa postúpením nemení, a v spojení s úpravou vyplývajúcou z ust. § 4 ods. 1 a 2 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. bola žaloba skutkovo a právne dôvodná. V Zmluve o nájme náhradného vozidla sa nájomca a prenajímateľ dohodli, že si záväzky vysporiadajú započítaním, takto predišli dvojitému plneniu, ktoré by malo negatívny dopad na poškodeného, ktorý by musel najskôr zaplatiť nájomné a následne po zinkasovaní ceny za postúpenie pohľadávky, túto postúpiť prenajímateľovi ako postupníkovi. Žalobca upresnil, že aj keď došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a k úhrade faktúry započítaním, nespôsobuje to rozpor s ust. § 524 Občianskeho zákonníka ani neexistenciu nárokov na náhradu škody, ktorá bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla. Zmluva o postúpení pohľadávky spôsobila to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky, pričom zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného motorového vozidla voči žalovanému zostáva zachovaný a zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia pohľadávky. Takéto postúpenie pohľadávky podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu, išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie, a nie samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol postúpený. Žalobca uviedol, že aktívna vecná legitimitácia žalobcu bola v obdobných súdnych sporoch aj s účasťou žalovaného ustálená (Okresný súd Žilina zo dňa 11.11.2019 sp. zn. 17C/42/2019 v spojení rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.03.2020 sp. zn. 8Co/24/2020-133). Žalovaný zopakoval, že nadobudnutím postúpenej pohľadávky sa žalobca stal aktívne vecne legitimovaným na jej uplatnenie a započítaním predmetných pohľadávok nedošlo, ako tvrdí žalovaný, k zániku pohľadávky, ktorú by nebolo možné od žalovaného vymáhať. K argumentácii žalovaného, že neuhradením nájomného žalobcovi a započítaním nesplnených záväzkov, došlo k ich zániku a predmetom sporu sa tak stala neexistujúca pohľadávka, ktorú argumentáciu opieral o závery NS SR v rozhodnutí sp. zn. 4Obdo/30/2022, žalobca uviedol, že v tomto prípade išlo o odlišný predmet sporu od sporu vedeného medzi žalobcom a žalovaným a jeho závery nie je možné chápať v zmysle, aký im dáva žalovaný. Žalovaným formulované dôvody, na ktorých založil svoju argumentáciu, považoval žalobca za nesprávne a právne irelevantné, pretože splnenie záväzku je jedným zo spôsobov jeho zániku, rovnako ako aj započítanie a v zmysle argumentácie žalovaného by potom aj splnenie záväzku resp. zaplatenie faktúry v prospech žalobcu, znamenalo zánik záväzku, a teda nemožnosť postúpenia pohľadávky na žalobcu. Žalobca poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/5/2021 zo dňa 25.02.2021, z ktorého vyplýva, že neexistuje rozdiel v tom, či poškodený uhradí žalobcovi v hotovosti nájomné a následne žalobca zaplatí tú istú sumu ako odplatu za postúpenie pohľadávky späť poškodenému, alebo sa uvedené realizuje vzájomným zápočtom a na závery rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 30.06.2021 sp. zn. 10Co/7/2021, podľa ktorého len pri striktnom prístupe k uplatňovaniu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného motorového vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze, tie isté bankovky, vrátil, ktorý postup odporuje bežnej realite každodenného života. Žalobca poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.01.2018 sp. zn. 3Cob/220/2017 a uzavrel, že započítanie je nutné chápať ako ekvivalent platby a pokiaľ k nemu došlo, išlo v podstate o úhradu vzájomných pohľadávok. Na žalobcu tak bola platne postúpená pohľadávka poškodeného a ten je oprávnený ju uplatňovať priamo voči poisťovni, t.j. žalovanému, ktorý je v spore pasívne vecne legitimovaný s poukazom na ust. 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. Na základe uvedeného žalobca svoj nárok považoval za plne dôvodný, rozhodnutie prvoinštančného súdu za v súlade s vykonaným dokazovaním a právne posúdenie zodpovedajúce povahy vynaloženia nákladov z hľadiska účelnosti, dôvodnosti a bezprostrednej súvislosti so škodovou udalosťou (dopravnou nehodou).

5. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v podaní zo dňa 17.02.2025, odmietol argumentáciu žalobcu ako v celom rozsahu nesprávnu a nemajúcu oporu v platnej právnej úprave. Mal jednoznačne za to, že súd prvej inštancie sa dopustil v rámci právneho posúdenia otázky aktívnej vecnej legitimitácie závažnej hmotnoprávnej (meritórnej) svojvôle vo vzťahu k výkladu ust. § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka a ust. § 580 Občianskeho zákonníka. Žalovaný poukázal na to, že všeobecné súdy majú primárne zabezpečovať ochranu základných práv a slobôd sporových strán a že ochrana poskytovaná ÚS SR je až sekundárna. Žalovaný doplnil, že v dôsledku zjavných excesov zo strany súdu prvej inštancie došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie (článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „Ústava SR“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), nález ÚS SR zo dňa 16.12.2014 sp. zn. III. ÚS 266/2014), k porušeniu jeho vlastníckeho práva zaručeného v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a práva na pokojné užívanie majetku zaručeného v Dodatkovom protokole č. 1 k Dohovoru. Žalobca zopakoval, že pri posudzovaní otázky aktívnej vecnej legitímácie sa súd prvej inštancie svojvoľným spôsobom odchyľil aj od judikatúry NS SR a opakovane poukázal na rozhodnutie NS SR zo dňa 21.12.2009 sp. zn. 4M Cdo 23/2008 a na svoju predchádzajúcu argumentáciu. Poukázal aj na rozhodnutie ÚS SR zo dňa 04.11.2015 sp. zn. I. ÚS 446/2015, podľa ktorého vznik škody musí preukazovať poškodený a právo na jej náhradu vznikne až vtedy, ak škoda skutočne vznikla. Pokiaľ žalobca vo svojom vyjadrení tvrdil, že originárnym právnym dôvodom vzniku postupovanej pohľadávky poškodeného bola až samotná Zmluva o postúpení pohľadávky, tak žalovaný mal za to, že uvedené je v rozpore so samotným inštitútom postúpenia pohľadávky podľa ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka a považoval za neprípustné, aby akákoľvek zmluva o postúpení pohľadávky bola originárnym právnym dôvodom vzniku pohľadávky, ktorá ňou má byť postupovaná, preto nemohlo dôjsť ani k platnému započítaniu pohľadávok podľa bodu 5 Zmluvy o postúpení pohľadávky. Zotrval na tom, že Zmluvu o postúpení pohľadávky je potrebné považovať za absolútne neplatný právny úkon, ktorý nikdy nemohol vyvolať žiadne právne účinky, ako aj na tom, že právny úkon započítania je ekvivalentný právny úkon (uznesenie NS SR zo dňa 27.10.2021 sp. zn. 5Obdo/84/2020, rozhodnutie ÚS SR zo dňa 23.05.2013 sp. zn. ÚS 275/2013). K tvrdeniu žalobcu, že žalovaný sám svojim správaním potvrdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu, keď časť poistného plnenia žalobcovi zaplatil, žalovaný uviedol, že nemal žiadnu reálnu možnosť účinným spôsobom spochybníť postúpenie pohľadávky, nakoľko Zmluvu o postúpení pohľadávky môže vo všeobecnosti vyhlásiť za neplatnú výlučne súd, ktorý je v rámci súdneho konania povinný ex offio prihliadať na všetky námietky žalovaného týkajúce sa neplatnosti Zmluvy o postúpení pohľadávky; opačný prístup by znamenal porušenie zásady zákazu denegatio iustitiae zo strany súdu. Ak by bola Zmluva o postúpení pohľadávky vyhlásená za absolútne neplatný právny úkon, čiastočné plnenie zo strany žalovaného, ktoré poskytol žalobcovi, by zakladalo na strane žalobcu bezdôvodné obohatenie. Žalovaný k aktívnej legitímácii poukázal na nález ÚS SR zo dňa 13.11.2018 sp. zn. III. ÚS 191/2018 a na to, že skutočnosť, že v priebehu procesu likvidácie žalobcovi čiastočne plnil, nesúvisí s tým, že žalobcovi podľa presvedčenia žalovaného z hmotného práva nevyplýva ním uplatňované právo na zaplatenie istiny vo výške 169,24 eur. Žalovaný v ostatnom zotrval na podanom odvolaní.

6. Žalobca sa k vyjadreniu žalovaného vyjadril v podaní zo dňa 10.03.2025 a v celom rozsahu zotrval na svojich doterajších tvrdeniach v konaní. Nesúhlasil opakovane s právnym názorom žalovaného, v zmysle ktorého žalobca nebol aktívne vecne legitimovaný, keď žalovaný neuviedol také skutočnosti ani argumentáciu, ktoré by spochybňovali závery prvoinštančného súdu, keď žalovaný vychádzal z čisto teoretického a striktno formálneho výkladu, pri akceptácii ktorého by nemohlo dôjsť v podstate k postúpeniu žiadnej pohľadávky. Žalovaný v podstate tvrdil, že na to, aby si žalobca mohol voči nemu uplatňovať nárok na náhradu škody vzniknutej titulom nákladov na nájom náhradného motorového vozidla, musel by poškodený najskôr realizovať úhradu faktúry za jeho nájom v prospech žalobcu a tento by následne mohol nadobudnúť postúpením pohľadávku na náhradu škody voči žalovanému, za ktorú zodpovedá poistenec žalovaného. Ak by aj žalobca pripustil argumentáciu žalovaného o zániku vzájomných pohľadávok, nebolo možné aplikovať jeho ďalšiu argumentáciu, že k postúpeniu pohľadávky by mohlo dôjsť iba za predpokladu, ak by došlo k úhrade faktúry za nájom náhradného motorového vozidla žalobcovi, pretože by rovnako došlo k zániku záväzku, teda nedošlo by k skutočnej škode. Žalovaný podľa žalobcu nevzal do úvahy, že v dôsledku škodovej udalosti (dopravnej nehody) došlo k vzniku viacerých právnych vzťahov a postúpením pohľadávky a vzájomným započítaním záväzkov sa vysporiadali len právne vzťahy medzi žalobcom a poškodeným, avšak postúpená pohľadávka nezanikla, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa jej uspokojenia. Argumentáciu žalovaného, podľa ktorej jeho čiastočné plnenie neznamenal akceptáciu žalobcu ako právneho nástupcu poškodeného, rozporoval žalobca tým, že ak by mal žalovaný za to, že nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávky, mal možnosť v takom prípade plniť samotnému poškodenému. Žalovaný však uznal, že žalobca sa stal právnym nástupcom poškodeného, a preto mu čiastočne plnil a navodzuje dojem, že odmieta žalobcovi uhradiť celú sumu a iba účelovo odďaľuje svoj záväzok voči žalobcovi. K argumentácii žalovaného, že originárnym právnym dôvodom vzniku postupovanej pohľadávky poškodeného bola až samotná Zmluva o postúpení pohľadávky, žalobca namietal, že uvedené netvrdil a argumentáciu žalovaného považuje za zavádzajúcu, keď účelovo interpretuje tvrdenia žalobcu tak, že pohľadávka vznikla až uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky. Žalobca však uviedol, že jeho pohľadávka sa viaže na samotnú škodovú udalosť (dopravnú nehodu), na moment uzatvorenia Zmluvy o nájme náhradného vozidla s poškodeným

a na vystavenie faktúry poškodeného, ktoré sú z rovnakého dňa (16.06.2023). K rozhodnutiam, na ktoré opakovane poukazoval žalovaný, zopakoval žalobca, že nie sú schopné spochybniť žalobcovu aktívnu vecnú legitimitáciu v konaní; naopak žalobca v konaní poukázal na viacero súdnych konaní, kde vystupovali totožné strany sporu a kde súd vyslovil, že žalobca je v konaní aktívne vecne legitimovaný a poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.12.2024 sp. zn. 7Co/120/2024.

7. Žalovaný sa viac k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a § 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. Po oboznámení sa s obsahom spisu, odvolací súd nezistil v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, konštatuje, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku, a jeho výsledky aj náležite zhodnotil. Na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver, a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil. V odôvodnení rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. V rozhodnutí sa zaoberal tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj dostatočne vyhodnotil. Rozhodnutie je tiež presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne, a aj spravodlivé. S odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 CSP). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje a v záujme dôsledného vyporiadania sa s odvolacími námietkami vyjadruje sa len k odvolacím námietkam žalovaného.

10. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca (ako postupník pohľadávky poškodeného) sa žalobou domáhal od žalovaného ako poisťovne zaplatať žalovanej sumy vo výške 169,24 eur spolu s úrokom z omeškania 9 % ročne od 20.07.2023 až do zaplatať, titulom náhrady škody podľa ust. § 4 ods. 1 a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. a ust. § 442 Občianskeho zákonníka (z celkovej škody 480,04 eur ako rozdielu medzi uplatneným a priznaným poisťovým plnením) na tom skutkovom základe, že dňa 12.05.2023 došlo k poistenej udalosti (dopravnej nehode) spôsobenej prevádzkou motorového vozidla poisteného v poisťovni žalovaného a tým k vzniku škody na poškodenom motorovom vozidle poškodeného, v dôsledku čoho nebolo možné poškodené motorové vozidlo užívať v čase jeho opravy (9 dní) a počas doby nevyhnutnej na opravu poškodeného motorového vozidla poškodený na základe Zmluvy o nájme náhradného vozidla užíval náhradné motorové vozidlo žalobcu za nájomné celkovo v sume 480,04 eur, pričom k zániku záväzku poškodeného došlo započítaním pohľadávok dohodou v Zmluve o postúpení pohľadávky (pohľadávky poškodeného na zaplatať odplaty za postúpenie pohľadávky a pohľadávky žalobcu na zaplatať ceny nájmu náhradného motorového vozidla poškodeným). Vynaložené náklady na prenájom náhradného motorového vozidla poškodeným ako náhradu škody žalovaný čiastočne neuznal a neposkytol v tejto časti poisťové plnenie.

11. Podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťovej zmluve.

12. Podľa ust. § 4 ods. 4 zákona č. 381/2001 Z.z., poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poisťové plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vrátane inej ujmy vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak.

13. Podľa ust. § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z., poisťovateľ je povinný poskytnúť poistné plnenie do 15 dní po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu povinnosti poisťovateľa poskytnúť poistné plnenie alebo po doručení právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody poisťovateľovi, ak z tohto rozhodnutia nevyplýva iná lehota na poskytnutie poistného plnenia.

14. Podľa ust. § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z.z., ak poisťovateľ nesplní povinnosť podľa odseku 6, je povinný zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu.

15. Podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

16. Podľa ust. § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

17. Podľa ust. § 524 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

18. Vo vzťahu k odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP (súd prvej inštancie jej nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), odvolací súd uvádza, že uvedený odvolací dôvod je úzko prepojený s porušením práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a k jeho naplneniu by došlo, ak by súd prvej inštancie zasiahol do Ústavou SR, resp. Dohovorom garantovaných práv odvolateľa, čím by mu bolo znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon (CSP) priznáva. Obsah práva na súdnu a inú právnu ochranu uvedený v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Každé konanie súdu alebo iného orgánu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením Ústavou SR zaručeného práva na súdnu ochranu alebo inú právnu ochranu (I. ÚS 26/1994). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach NS SR tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jej práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia bude znamenať nespravodlivý súdny proces. Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. V danej veci nebola odvolacím súdom zistená v postupe súdu prvej inštancie pri prejednaní veci žiadna vada, ktorá by znemožnila odvolateľovi realizáciu jeho procesných práv a ktorá by mu zmarila možnosť aktívnej účasti na konaní.

19. Odvolací súd zdôrazňuje, že ako vyplýva aj z judikatúry ÚS SR, iba skutočnosť, že strana sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06). Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1 Cdo 213/2019, 2 Cdo 190/2019, 3 Cdo 168/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 6 Cdo 33/2020, 7 Cdo 308/2019, 8 Cdo 152/2018).

20. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo 218/2010, v zmysle ktorého: „Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i

relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03)“.

21. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, vysvetlil, ako ich skutkové tvrdenia a právne argumenty posúdil, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, a zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie sa vysporiadalo so všetkými podstatnými námietkami a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Odvolací súd v konaní ani nevzhladol taký nesprávny procesný postup, ktorý by bol spôsobilý znemožniť žalovanému ako sporovej strane, aby uplatňoval svoje procesné práva v takej miere, že to má za následok porušenie práva na spravodlivý proces; v prejednávanej veci o taký prípad nešlo.

22. K odvolateľom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP (t.j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) odvolací súd konštatuje, že citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli počas konania najavo.

23. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie v posudzovanej veci nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli za konania najavo, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené.

24. K námietke odvolateľa, že napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Uvedené v konaní pred súdom prvej inštancie a v jeho rozhodnutí vzhľadnuté nebolo. V posudzovanej veci odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

25. V prejednávanej veci súd prvej inštancie správne právne posúdil nárok žalobcu (ako postupníka podľa Zmluvy o postúpení pohľadávky) na náhradu škody vo výške 169,24 eur podľa ust. § 4 a ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. a ust. § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, ktorej náhrady vo výške žalovanej sumy sa domáhal žalobca od žalovaného ako poisťovne, a ktorá skutočná škoda – nájomné za prenájom náhradného motorového vozidla - vznikla poškodenému (ako postupcovi) v priamej príčinnej súvislosti s poisťnou udalosťou (dopravnou nehodou spôsobenou prevádzkou motorového vozidla poisteného u žalovaného ako poisťovni) tým, že poškodený užíval po dobu, po ktorú bolo poškodené motorové vozidlo v autoservise, prenájaté náhradné motorové vozidlo na základe o nájme náhradného vozidla uzavretej so žalobcom.

26. K námietke žalovaného, že súd prvej inštancie sa (dostatočne) nevysporiadal s jeho námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, odvolací súd poukazuje na nález ÚS SR sp. zn. III. ÚS 191/2018 zo dňa 13.11.2018, podľa ktorého: „Skutočnosť, že všeobecný súd konal so stranou v konaní v postavení žalovaného a žalobe vyhovel, znamená, že dospel k záveru, že žalovaný je pasívne vecne legitimovaný, pričom nie je nevyhnuté, aby túto skutočnosť v rozhodnutí výslovne (expressis verbis) konštatoval. ...“. Aplikujúc uvedené na prejednávajúcu vec, ak súd prvej inštancie vo veci konal so žalobcom a žalobe v celom rozsahu vyhovel, je zrejmé, že otázku danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu skúmal a vyhodnotil kladne.

27. Vychádzajúc zo Zmluvy o postúpení pohľadávky sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že žalobca je v spore aktívne vecne legitimovaný. Zmluvou o postúpení pohľadávky došlo jednak k postúpeniu (budúcej) pohľadávky z titulu nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla (budúcej škody) a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom náhradného motorového vozidla a žalobcom ako prenajímateľom vo forme započítania vzájomných pohľadávok (nájomného a odplaty za zmluvné postúpenie (budúcej) pohľadávky). Odvolací súd poukazuje aj na to, že súdna prax sú zajedno v tom, že predmetom postúpenia môže byť aj pohľadávka budúca, t.j. taká, ktorá v čase uzavretia zmluvy ešte neexistuje a má vzniknúť v budúcnosti. K postúpeniu je spôsobilá aj pohľadávka, ktorej existencia je sporná, a aj pohľadávka, ktorej vznik je viazaný na splnenie podmienky. Okamih postupu pohľadávky je totožný s okamihom, kedy pohľadávka vznikne (rozhodnutie NS ČR sp. zn. 20 Cdo 2527/2007 a sp. zn. 33 Cdo 4658/2009). Ak poškodený postúpil budúcu pohľadávku titulom náhrady škody, započítaním pohľadávok došlo fakticky k úhrade faktúry a k vzniku nároku na náhradu škody žalobcovi voči žalovanému. Nadobudnutím takto postúpenej pohľadávky sa žalobca stal aktívne vecne legitimovaným subjektom na jej uplatnenie, a započítaním predmetných pohľadávok nedošlo, ako tvrdí žalovaný, k zániku pohľadávky, ktorú už nemožno voči žalovanému vymáhať, ale došlo k zániku záväzku poškodeného na zaplatenie nájomného za náhradné motorové vozidlo žalobcovi, súčasne však vznikla pohľadávka voči žalovanému ako poisťovateľovi škodcu na náhradu škody titulom vzniku nákladov na nájom náhradného motorového vozidla po dobu zotrvania opravovaného poškodeného motorového vozidla poškodeného v autoservise.

28. Žalobou uplatnený nárok vyplýval zo záväzku z neuhradenej faktúry, v rámci ktorej bol dlžníkom žalobcu poškodený. Predmetnom postúpenia bol v danom prípade nárok poškodeného na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý mu vznikol voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Z ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. je zrejmé, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je tak aj nájomné za prenájaté náhradné motorové vozidlo. V konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť, keď škodová/poistná udalosť (dopravná nehoda) spôsobila škodu, o náhradu ktorej v konaní išlo. Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale aj prípady akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné poškodené motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody (poistnej udalosti) a v konečnom dôsledku z titulu dopravnej nehody bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné poškodené motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a bol povinný uhradiť cenu za jeho nájom po dobu opravy svojho poškodeného motorového vozidla. Právny nástupca poškodeného si na základe platnej Zmluvy o postúpení pohľadávky v konaní uplatňoval žalovaným (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala nákladom, ktoré poškodenému vznikli a ktoré by inak nevznikli, ak by poškodený mohol používať svoje vlastné poškodené motorové vozidlo. Stav, do ktorého sa dostal poškodený (právny predchodca žalobcu), zavinil klient žalovaného.

29. Neobstojí tvrdenie žalovaného, že poškodený nemohol postúpiť pohľadávku, nakoľko nebol majiteľom pohľadávky titulom náhrady škody, keďže neuhradil faktúru za prenájom náhradného motorového vozidla. Odvolací súd má za to, že Zmluva o postúpení pohľadávok je platným právnym úkonom a ako jeden celok upravuje viaceré navzájom prepojené práva a povinnosti jej zmluvných

strán/subjektov. Nespochybnou vôľou poškodeného a žalobcu bolo dotknuté vzájomné práva a povinnosti upraviť v rámci jednej zmluvy, čo nie je v rozpore s tým, že bolo možné na ich usporiadanie uzavrieť viacero relatívne samostatných právnych úkonov. Je možné prisvedčiť žalobcovi, že v rámci Zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného motorového vozidla s odplatou za postúpenie pohľadávky a že striktný (až puristický) prístup k výkladu práva prezentovaný žalovaným nie je na mieste (ak žalovaný požaduje, aby poškodený v prvom kroku uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného motorového vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému uhradil rovnakú sumu, tie isté peniaze). Odvolateľom naznačovaný postup v kontraktčných procesoch odporuje bežnej realite každodenného života a zaužívaným kontraktčným postupom. Procesná obrana žalovaného je aj v rozpore s jeho postupom šetrenia poisťnej udalosti, keďže sám žalovaný postúpenú pohľadávku žalobcovi čiastočne splnil. Odvolací súd pri takto vyvođených záveroch o danosti aktívnej vecnej legitímácii žalobcu a dôvodnosti uplatneného nároku žalobcom primerane príkladmo poukazuje napr. na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.12.2024 sp. zn. 7Co/120/2024, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/7/2021 zo dňa 30.06.2021 (uvádzané aj žalobcom), sp. zn. 6Co/32/2020 zo dňa 30.06.2020 a Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9Co/5/2021 zo dňa 23.02.2022.

30. Odvolaním žalovaného (konkrétnymi odvolacími námietkami, skutkovou a právnou argumentáciou) ostatné nosné závery súdu prvej inštancie, ktorými odôvodnil meritórne vyhovie žalobe žalobcu (vo vzťahu k výške uplatneného nároku a úrokov z omeškania) rozporované neboli. Z uvedeného dôvodu odvolací súd nepodrobil napadnutý rozsudok prieskumu v tejto ostatnej časti a konštatovanie uvedeného vedie k záveru o správnosti posúdenia uplatneného nároku žalobcu ako dôvodného tak, ako to vyvodil súd prvej inštancie.

31. Vo vzťahu k ostatným námietkam odvolateľa odvolací súd uvádza, že podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR sp. zn. II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a pod.). Preto na zostávajúcu odvolaciu argumentáciu odvolateľa odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

32. Na základe všetkého zhora uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie, vrátane závislého výroku o trovách konania podľa ust. § 387 ods. 1 CSP ako vecne a právne správne potvrdil.

33. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, keď v odvolacom konaní bol plne úspešný žalobca, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania od žalovaného v rozsahu 100 %, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).